

[Bertel Dahlgaard.]

store indkomster under hensyn til, at det er dem, der skal foretage opsparingen her i landet. Jeg tror ikke, det er sundt. Jeg tror, spørgsmålet om skattebyrden for de store indkomster må vurderes ud fra almindelige retfærds- og rimelighedssynspunkter, rent beskatningsmæssigt. Vi kan ikke have den tilstand, at vi siger: man må opretholde visse sparegrise her i landet for at sikre den fornødne opsparing. Nej, det, det her drejer sig om med henblik på beskatningen, er først og fremmest at føre en politik, der fremmer opsparingen og opsparingsmulighederne i den jævne befolkning, opmuntrer til denne opsparing.

Så vil jeg gerne give tilslutning til, hvad den højtærede finansminister sagde angående ophævelsen af den mellemkommunale refusionsordning. Det er rigtigt, at forudsætningen derfor er, at der gennem selve skattereformen foregår en ækvivalering af den ændrede byrdefordeling, som den mellemkommunale refusionsordnings ophævelse betyder. Jeg ved ikke, om den højtærede finansminister har nogen interesse i det, for så vil jeg gøre ham opmærksom på, at jeg engang her i det høje ting har holdt en tale, hvori jeg søgte at behandle de problemer; den er ikke længere, end at der måske kan blive tid til at læse den — den findes i Folketingsstidenden for 18. marts 1942, sp. 1176.

Lad mig slutte med at sige, at hele dette spørgsmål om fælleskommunal udligningsfond, som finansministeren meget rigtigt sagde at jeg havde et væsentligt medansvar for, foreligger egentlig ikke mere som et — hvad skal jeg kalde det — stridsspørgsmål, principielt set; der er jo ikke mere nogen, der kunne tænke sig at ophæve virkningerne af den udligning, der skete ved gennemførelsen af den fælleskommunale udligning og ved gennemførelsen af hovedstadsudligningen.

Jeg erkender, at rent lovmæssigt var det ikke meget rationelt; man måtte gennemføre det som en overgangsordning, der skulle afløses af en samlet skattereform. Derfor medførte det på visse punkter noget større administration og medførte også, at denne lovgivning kan siges at være indviklet. Jeg mindes den dag, da den fælles-

kommunale udligningsordning sammen med hovedstadsudligningen var vedtaget i landstinget. Da havde vore venner i pressen her i tinget megen glæde af at sige, at da disse ordninger blev ført over i landstinget, var der kun to i rigsdagen, der forstod dem; den ene var daværende landstingsmand Buhl, og den anden var den daværende indenrigsminister, altså mig, men da de var færdige i landstinget, var der kun een, der forstod dem, nemlig Buhl. — Jeg vil dog tro, jeg havde lidt anelse om det, også på det tidspunkt.

Det, jeg gerne vil understrege, er, at det, man fra venstres og konservativ side dengang modsatte sig med voldsomhed — tænk, hvilken voldsomhed man anvendte overfor hovedstadsudligningen, hvor man agiterede imod dem i Gentofte kommune, som havde været med til forhandlingerne; man kaldte dem, der boede i Gentofte kommune, og som havde deltaget i arbejdet indenfor udvalget, selvmorderklubben, fordi ordningen ville ramme dem selv — alt det, man vendte sig imod med en sådan voldsomhed, er der ikke et menneske der i dag tænker på at ophæve virkningen af. At venstre og de konservative skulle foreslå hovedstadsudligningens ophævelse, ville nu være fuldkommen utænkeligt. Nu synes man, det er en selvfølge, det, der skete, og en ny samlet skattereform må selvfølgelig føre denne udligningsordning videre og udbygge den videre.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Jeg vil blot takke for de udtalelser, der er fremsat om den fælleskommunale udligningsfond og grundskylden. Jeg forstod det sådan — det blev ikke sagt helt klart — at når man nu vil afskaffe den fælleskommunale udligningsfond, er det meningen, at det fortsat skal blive, som det er med grundskylden. I realiteten bibeholder man altså byrden, også byrden på jorden. Hvad angår amtsskatterne, er det rigtigt, at de har betydet en stor byrde på jorden i forhold til byrden i byerne, men fejlen her er ikke, at byrden har været for stor ude i landdistrikterne, fejlen er, at man ikke har haft en tilsvarende mulighed for at forhøje byrden på jorden inde i byerne,